ל) [חולין קג:], ב) בכורות י.
 לה כ: טהרות פ"א מי"א, ירושי
 שקלים פ"ה ה"א, ג) [לי"ע
 רבן, ד) [קושיא בזה ממלא בתוי
 חולין קב. סד"ה ורבי וע"ש וע"ע

נ"ק עו. ד"ה פרה], ב"ק עו. ד"ה פרה], ה) [קידושין לו: וש"נ], (מכת פ"ע"ו], (מיר כד: ד"ה אמר בתבו פ"ע"ו], (מיר פ"ו),

למכו פי ע וון זי קבר... סו יומה סח, עד סוה"ע סנהדרן מב:, ע) ת"כ אחרי פרש' ה

ה"ה, י) שם ויקרא חובה פ"ה ה״ה, ל) שם היקרא חובה פ״ה ה״ג, ל) מנחות כז:, () פרה פ״ג מ״ט, מ) עי׳ ל״ק, () [פ״ה למכשירין מ״ע ופ״ח לטפרות מ״חן, ס) [לעוקלין

ספ"ל] ואהלות פ"ד ע) עיי׳ צ״ק שהאריך.

תורה אור השלם

וְהוֹצִיא אֶת כֶּל הַפְּר אֶל מְחוּץ לְמִבְונָה אֶל מְקוֹם טְהוֹר אֶל שֶׁפְרָ הַדְּשֶׁן וְשְׂרָף אֹתוֹ עַל עַצִים בְּאַשׁ עַל שֶׁפְרָ הַדְּשֶׁן עַצִים בְּאַשׁ עַל שֶׁפְרָ הַדְּשֶׁן

? והוציא את הפר אל מחוע

ב, והוציא את הַפּר אַכ מוחגץ למְהַנָה וְשְׁרַף אתוֹ בַאֲשׁר שְׁרַף אַת הַפְּר הָרִאשׁוֹן חַטָּאת הַקְּמֶהְל הוֹא: ויפְּרָא ד, כא הַבְּחָן וְהוֹצִיא אֹתָה אָל אֶלְעָזִר הַבֹּחָן וְהוֹצִיא אֹתָה אָל מְחוּץ

לַמַּחֲנֶה וְשְׁחֵט אֹתָה לְפָנֵיו:

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה שאין ת"ל וכו' מחוץ למחנה הס"ד:

גליון הש"ם

גם' ומאן שמעת ליה ובו' ר"מ. יש לעיין הא מסקיען לעיל דגס לרבען ס"ל כתנא דבי ר"י ורק

צנינת נקבל טומחה: רש" ר"ה צריכה מחשבה להצמרף פחות מבוית. ק"ל אמאי לא לפשוטו דלרוך מחשבה דעי"ו יש לו טומאת עלמו לטמא אוכלין

ומשקין כיון דסופו לטמא טומאה זמורה. ובנדה באמת לא כתב

בעלמה להבל טומהה: רש"י

המשתלת לא כיוו דלא חזי

של א מיי׳ פ״ג מהלכות אבות ם א מיי פיג מיאפות יפון: הטומאה הלכה (יז) [טו]: סח ב מיי שם הלכה יב [ב] אבל לא מליקתה: סבר נם מניקסה. סבי ג מיי פי"א מהלכות אבות הטומאה הלכה ו:

תבות הטומחה הנכה ו: עד שם נהשגות: עא ה מיי פ"ח מהלכות פרה הלכה ה: עב ו מיי' פרק ג שם הלכה (ב) [מ]:

מוסף רש"י צריכה מחשבה. לטמא טומאת

אוכלין אם נגע בה שרן, שאם תגע היא אחרי כן באוכלין כשרין היא אחרי כן באוכלין כשרין מטמאם וכל כמה דלא חשיב עליה לית ביה שום טמאת מגע, דובלת עוף טהור אינה מטמאה אלא אם כו אוכלה ואו מטמאה אותו בגדים שהוא לבוש בשעת בליעה וררורוח שהוח לכוש בשעת בליעה (בבודות י.). או: לריכה מחשבה לאכילה ושוב מטמא מאליה ותחזור ומטמא אוכלין במגע, דהא מאליה קודם מחשבה אין לה טומאה אלא בבית מחשבה אין לה טומאה אלא בבית מחשבה חין גם טומחה חנה בכית הבליעה (גדה ב:). וטעמא (דמחשבה) [דלריכה מחשבה] משום דסממא לאו לאכילה קיימא, ובכפרים קיימיע שאין רגילין לאכול עופות, אבל בכרכים מע בבכורות דאין לריכים ממשבה דסתמא לאכילת עכו"ם עומדת דסתמת מסכינת עברים שותדת (חולין קבא:) ואין צריכה הכשר. כדיליף (לעיל) כל שסופו לטמא טומאה מתורה אין לריך הסשר (נדה 1:), הואיל ויש עליה הכער (נדה 1:), הואיל ויש עליה טומאה חמורה לטמא אדם ובגדים פותהה מתחים שלת מייך הכשר אם היה אוכלה, דלא שייך הכשר אלא בטומאה קלה דאוכלין וכן מחשבה (בכורות שם) להלן הוא אומר חוץ לג' מחנות. גבי פר יוה"כ תניא לה בת"כ יוליא אל יום כמנים של פול ביונים מג מחוץ למחנה ושרפו וגוי, ומחמתה מגו ואמר הכי, להלן בפר העדה וכהן משיח אתה נותן להן לשריפתן חוץ לג' מחנות, עורה והר הבית ווין לב המוסף, בעולי אם היכול וירושלים, כדוליף לקמן, וכאן אחת אומר אל מחוץ למחנה שכיפה דמשמע ששורפן חוץ למחנה שכינה מיד במחנה לויה והלא אף אלו פנימיים ואימקישו להדדי לשריפה ולטומאת ברב אחר של היכולים נאמר כאן מחנה אחת, לא נאמרה אלא על טומאת הבגדים הכתובה אמר של פוצמות הפניט השמים אחריה והשורף אותה יכבס בגדיו, ולומר לך כיון שילאו חוץ למחנה אחת מטמאין בגדים ואף של פר כהן משיח מכאן למד, שהרי לא נכתבה בו טומאת בגדים ומריבויא כמכה בי טוממת בגדים ומרכינים דמטלת מטלת למיל כדפריטים (יומא פח.) שהרי כבר נאמר כאשר שרף את הפר הראשון. של מטים, ובהחל כבר ממת לל מחון למתכה ומה בל זה ולמת לל מחון למתכה ומה בל זה ללמדנו אלא ליתן להם מחנה שניה (סנהדרין מב:) כשהוא אומר מחוץ למחנה בדשן. ג'ו את אחרן נסולאת סדשן של תפוח שעל המזבח החילון, שאין מלמדנו כלום: שהרי כבר נאמר. בפר כמוס. שהואי כבור נאמו. נפנ כהן המשיח: על שפך הדשן ישרף, וכמיב בדידהו חוץ למחנה, ממילא שמעינן דשפך הדשן חוץ למחנה הוא ולמה נאמר כאן, לימן לכולם מחנה שלישית, דעל כרחך כולהו בחד דוכחה טביד להו מחח

ליקומים

לא תיתיב אכרעך. פירש ר"ת ז"ל כי לשון קצר הוא, לא תיתוב אלא עמוד על כרעיך עד דמפרשת, וכרעיך רגליך ו מפו שוו, ווכן צין וארן באמרינן (יבמות קג ע"א) צריך למדחסיה לכרעיה. ויש לפרש עוד, לא תשב אפילו במקום שטרעיך עומדים. יש מפרשים שטרעיך עומדים כרעיך מלשון כרעי המטה, כלומר בכסאך. (משנ"א מכות ג'

שימה מקובצת

רש"י ר"ה צריכה מחשכה. נ"כ עיין במס' נדה דף נ: ברש"י ובמוס': תוד"ה מה באן ובו' תימה ובו'. נ"ב עיין במוס' יומל דף סח. [ד"ה מן]:

ובירושלמי גרסינן בסוף פרק שני שעירי [ה"ו] רבי אליעזר שאל פרים הנשרפין ושעירים הנשרפים מהו שיטמאו בגדים כחו בלא הכשר ובלא טומאה מפני שסופן לטמאות טומאה חמורה השיב רבי שמואל קפודקיא מעתה יטמאו אימורים אלא כשפרשו ואפילו תימא דלא

פירשו כהדה חין מי חטחת מטמחין דבר לחזור ולטמאות במן ממנו: ומשמא מומאת אוכלין בכביצה.

פירש בקונטרס מדקתני לריכה מחשבה ואין לריכה הכשר אלמא בדנקיט ליה בידיה עסקינן דאי מחתא אארעא אמאי אינה לריכה הכשר ואי דנקיט ליה בפומיה אמאי נריכה מחשבה אין לך מחשבה גדולה מזו וקתני כביצה אין כזית לא. וקשה כיון דיש בו כבילה אע"ג דמחית אחרעא מטמא בלא הכשר משום דסופו לטמא טומאה חמורה ולא דמי למחוסר יציאה דבפנים אין ראוי כלל לטמא ומשום הכי לא מבעיא ליה לרבנן בכבילה דנקיט בידיה ונראה לפרש דהיינו טעמא דמשמע ליה דמיירי בנקיט בידיה משום דאז איכא חידוש לאשמועינו דבעי כבינה מ ולא חשיב כנקיט בפומיה אבל במחית אארעא פשיטא דבעי כבינה (ופי׳ הקונטרס יש לישב כמו שפירשתי לעיל בהגהה לו וכן עיקר):

ומדםיפא ר"מ רישא נמי ר"מ. הוה מלי למימר וליטעמיך הא קתני מציעתא האוכל אבר מן החי ממנה סופג את הארבעים והיינו דלא כרבי מאיר דקסבר אינו נוהג אלא לאו בטהורה בפרק גיד הנשה

[מולין דף קב.] (כדפריטית לעיל): חיבורי אובדין ע"י משקין. פי׳ בקונט׳ חלי זית נבלה מכאן וחלי זית נבלה מכאן ומשקה טופח באמלע ונוגע בשניהן מחברן לטמא אוכלין ומשקין הנוגעין באחד מן החלאין האלו ואין חיבור לטומאה חמורה לטמא אדם וכלים וטעמא לא ידענא וכענין זה פירש בהקומץ רבה (מנחות דף כד.) גבי לירוף כלי וחיבור מים מהו דפירש התם בקונטרס כלומר חלי עשרון שנטמא בלירוף כלי מהו שמטמא אחר בחיבור מים כגון אם ים שני חלאי עשרון בכלי ואין נוגעין וחלי עשרון יש חוץ לכלי השני בי וחיבור מים כגון ניצוק או לינור מחבר את של חוץ לכלי ואת שבתוך הכלי ונגע טומאה לוה שבכלי שאין נוגע במים ונטמא חבירו משום לירוף כלי מהו שיטמא זה את של חוץ בחיבור מים ודבר תימה הוא לומר שמשקין מחברין אוכלין לקבל טומאה ולטמא

אחרים דאפילו עור אין מלרפו כדאיתא בהעור והרוטב (חולין דף קיז:) ועוד שפירש שמחברין ליו ע"י נילוק והלא אפי" למים עלמן קי"ל ס דחין נילוק חיבור לטומחה וקלת היה נרחה לפרש דמיירי בשנימוחו ע"י המים ונדבקו יחד ומיהו כעין פירוש הקונטרם יש משנה אחת במסכת טהרות (פ״ח מ״ח) עריבה שהיא הטפרס ונילוה לדן מלמעלו ומשקה טופח מלמטן וג' חתיכות כבילה אינן מלטרפות וב' מלטרפות ור' יוסי אומר אף שתים אינן מנטרפות אלא א"כ רולנות משקה

ואם היה משקה עומד אפי׳ כעין החרדל מלטרף להו ובתוספתא ש תניא אתרוג שנפרץ ותחבו בכוש או בקיסם אינו חיבור שאין חיבורי אדם חיבור עיסה שנילושה במי פירות טהורה שאין לך דבר שהוא מחבר את האוכלין אלא שבעה משקין ש ודבר תימה הוא אם אין לישת

הכי גרסינן אמר ליה מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי: לריכה מחשבה. * להלערף פחות מכזית ממנה להשלים פחות מכבילה אוכלין לקבל טומאת אוכלין במגע: ואינה לריכה הכשר. לטמא לא למים ולא למגע שרץ שמאליה מטמאה הואיל וסופה לטמא

טומאה חמורה: ומטמאה טומאת אוכלין בכבילה כאו. מדקתני לריכה מחשבה ואינה לריכה הכשר אלמא בדנקיט ליה בידיה עסקינן דאי מחתא אחרעא אמאי אינה לריכה הכשר ואי דנקט לה בפומיה אמאי לריכה מחשבה אין לך מחשבה גדולה מזו וקתני כבילה אין כזית לא: בבו ה"ג שחיטתה ומליחתה מטהרת טריפתה מטומחתה: החי סברה ר' מחיר. בפרק חטאת העוף (לעיל סט.): נבלת עוף טהור לר' מחיר. דמטמח טומחת אוכלין מאליה בכזית מונין בו ראשון ושני או לא: כל היכא דלא מטמא אדם במגע אין מונין בו ראשון ושני. דגמר בו משרץ דכתיב ביה מנין ראשון ושני דכתיב (ויקרא יא) כל אשר בתוכו יטמא דהוה ליה הכלי ראשון והאוכל שני ונבלת עוף טהור לא מטמא אדם במגע: חיבורי אוכלין על ידי משקין. חלי זית נבלה מכחן וחלי זית נבלה מכאן ומשקה טופח באמצע ונוגע בשניהם מחברן לטמא אוכלין ומשקין הנוגעים באחד מן החלאין האלו: ואין חיבור לטומאה המורה. לטמח חדם וכלים וטעמח לח ידענא: ה"ג להלן אתה נותן להם שלש מהנות וכאן מחנה אחת א"כ למה נאמר אל מחוץ למחנה לומר לך כיון שילה חוך למחנה החם מטמחים בגדים. והא מתניא בת"כ גבי פר יוה"כ דכתיב (ויקרא טו) ואת פר החטאת ואת שעיר החטאת אשר הובא וגו׳ וקמתמה תנא ואמר להלן בפר העדה וכהן משיח אתה נותן להם מקום שריפתן חוץ לשלש מחנות כדיליף לקמיה וכאן אתה אומר אל מחוץ למחנה ושרפו דמשמע ששורפן חוץ לעזרה מיד בהר הבית והלא אף אלו פנימיים ואייתי לכולהו כי הדדי בריבויא דחטאת החטאת בשילהי כל הזבחים נלעיל פגן ואמר נמי בפ׳ בית שמאי ולעיל לט.) לפר זה פר יום הכיפורים: אם כן

למה נאמר אל מחוץ למחנה. לענין

טומאת בגדים דכתיבי בקרא בהן דבתריה

קאמר (ויקרא טו) אל מחוץ למחנה

והשורף אותם יכבם בגדיו: לומר לך

כיון שילחו חוץ לעורה. המתעסקין

בהן מטמאין בגדים: מחוץ למחנה

בדשן. בהולחת דשן המובח והוליח

שינויי נוםחאות

א] אמר ליה מחוסר כו' כל"ל (*ש"מ, הגרי"ב): ב] תיכות וזה אחד מהן ליתל ככתה"י וכמשנה לטהלות (דק"ם): ג] והא מדקתני כו' עד והא כדאיתא, ליתח בס"י וכן משמע ברש"י ז"ל והגירסח ב' ב. וכן משמע ברש"י ז"ל והגיל שבעמוד קשה לעמוד עליה (mm. ברשה"ץ. ואמנכ ח"ג, וקר"א, וכ"ה בכתה"ה. ולמנס ע" רש"ש לעיל צע"א וציד דוד שכתבו דלשיטת הראב"ד אתי שפיר הגירסא שלפנינו. וע"ע שפיר הגירסח שנפנינו. וע"א בפיר הגרסח תוס' ב"ח דף עו ע"א ובגלה"ש שם: ד] במשנה בעהרות נוסף דברי ר"מ. וע" מוס' חולין קב ע"א שהקשו על לשון הגת" כאן דקאמר מאן שמעת ליה האי דקמתר ממן שמעם ניה החי
ספכא זכר: דאמאי זכיין לדקדק
פענין זה, הא קתני כה בדידי דברי ר"מו. וכן הקשה הר"ש
בטיבורות. ובפי הרא"ש שם מכח
בטיבורות. ובפי הרא"ש שם מכח
קושיא זו כמב דלא גרס' דברי
ר"מ אלא סמם משנה היא. וגי' ל"ל ועלו שנום נועסם הינה הבי כ"ל דברי ר"מ ומדסיפא ר"מ כרי כלהלן נאות שאח"ז. והשאר ליתא: ה] ר"מ ומדסיפא ר"מ רישא נמי ר"מ, מידי איריא סיפא ר"מ רישא רבנן א"ל רב הכנונא כוי (שינו בשט טיי, וכיוה בכתה"י ובתוס' ב"ק עז ע"א): ו] מונין בו ראשון כל"ל. וכן נסמוך ("ש"מ). [ובלי"ל בה]: ז] ל"ל אבין ("ש"מ): ח] ל"ל דתניא ("הגרי"ב): מ] ל"ל בהן. ורתנית (יותרים: ב] כלל בהן. וכן בסמוך (יש"ח: י] בכתה"י או לא, כל היכא וכרי [וליתל שם אין מונין בו ראשון ושני א"ל]. ולגיקל זו מיושב שיטת הרמב"ם ולגיקל זו מיושב שיטת הרמב"ם פי"ל מלה"ט ה"י שנשלר ספה ועי' בה"ו: יאן כל היכא (מש"ח): יב] הש"מ חיקן נוסחת הגמרא כפי גירסת רש"י עיי"ש. יכעי"ז בכתה"י. וגי' כי"ל להלן

א מחוסר קריבה לאו כמחוסר מעשה דמי איתיביה שלשה עשר דברים נאמרו בנבלת עוף מהור וזה אחד מהן בו צריכה מחשבה אואין צריכה הכשר יומטמא מומאת אוכלין בכביצה מאי לאו ר"מ היא לא רבנן היא ם והא קתני רישא צריכה מחשבה ואין צריכה הכשר 🍳 ומאן שמעת ליה האי סברא ר"מ ומדרישא ר"מ סיפא נמי ר"מ מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא והא מדקתני סיפא שחימתה ומליקתה ממהרת מריפתה מטומאתהם סמאן שמעת ליה האי סברא ר"מה רישא וסיפא רבי מאיר ומציעתא רבנן אין רישא וסיפא רבי מאיר ומציעתא רבגן אמר ליה רב המנונא לרבי זירא סלא תיתיב יאכרעך עד דאמרת לי הא מילתא נבלת עוף מהור לר"מ מונין יו לה ראשון ושני או אין מונין ראשון ושני א"ל כל היכא דמטמא אדם במגע מונין בו ראשון ושני כל היכא דאין מטמא אדם במגע אין מונין בו ראשון ושני בעא מיניה רבי זירא מרבי אמי ז בר חייא ואמרי לה מר' אבין בר כהנא הא דתנן ח ירחיבורי אוכלין ע"י משקין חיבור למומאה קלה ואין חיבור למומאה חמורה מונין בו ₪ ראשון ושני און אין מונין בו ראשון ושני א"ל יכל היכא דמממא אדם מונין בו ראשון ושני אין או מממא אדם אין מונין בו ראשון ושני: יצאו אלו ואלו: מה"מ דת"רס להלן ים הוא אומר חוץ לג' מחנות כאן למחנה אחת לומרלךשיכיון שיצא חוץ למחנה אחת מממא בגדים והיא גופה מנלן יו דת"ר יוהוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה ⁹יחוץ לג' מחנות אתה אומר חוץ לג' מחנות או אינו אלא מחנה אחת כשהוא אומר בפר העדה ימחוץ למחנה שאין ₪ צריך לומר שהרי כבר נאמר באשר שושרף את הפר הראשון ליתן יו לו מחנה שניה כשהוא ייו אומר מחוץ . למחנה בדשן שאצ"ל ₪ שהרי כבר נאמר יעל שפך הרשן ישרף ליתן יו לו מחנה שלישית ור"ש האי מחוץ למחנה מאי עביד ליה מיבעי ליה לכדתניא רבי אליעזר אומר נאמר כאן חוץ יין למחנה ונאמר להלן יחוץ למחנה מה יו להלן חוץ לג' מחנות אף כאן חוץ

את הדשן אל מחוץ למחנה (שם ו): שאין ח"ל. אין מלמד כלום דאנא ידענא דאל מחוץ למחנה מוליאין אותו דכתיב בפרים הנשרפים (שם ד) אל שפך הדשן וכתיב בהו אל (מ) מחוץ: ור' שמעון. דאמר במתני' אין מטמאין בגדים עד שיולת האור ברובו האי מחוץ למחנה דכתיב בפר ושעיר של יום הכיפורים מאי עביד ליה: נאמר כאן. בפר יום הכיפורים: ונאמר להלן. בפרה אדומה (במדבר יט) והוליא אותה אל מחוץ בחו: מה כאן. בפרים הנשרפים חוץ לג' מחנות אף שחיטת בו פרה אדומה חוץ לג' מחנות: מה להלן. בפרה אדומה במזרחו של ירושלים ? דכתיב בה [במדבר יט] והזה אל נוכח פני אהל מועד אלמא עומד במזרח ופניו למערב 6 כנגד פתחו של היכל שהוא בכותל מזרחי ופתחו ביו למזרח

🕀 פירות מועלת לחבר את הקמח ושמא לשה לאו דוקא אלא אורחא דמילתא נקט יו [דבר שאדם] לש במי פירות פעמים שמי פירות מחברים שני חצאי זיתים של עיסה במשקים הבאים מזה לזה: מה כאן חוץ לשלש מחגות. ביום הכיפורים אף להלן בפרה אדומה כן. תימה הא בפר יוה"כ לא ידעי׳ שלש מחנות אלא מהיקשא דלפר זה פר יום הכיפורים בפרק ב"ש ולעיל דף לטו. כדפירש בקונט' ומספקינן אי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בג"ש או לא ואפי" תימצי לומר דאתא מריבוי דחטאת להו דבסוף התערובת (לעיל פג.) ההוא נמי היקשא הוא ושמא ג"ש הוא ויש של לפרש דפרה קדשי בדק הבית היא והשתא נמי אתי שפיר דיליף בג"ש מזרחה של ירושלים אע"ג דשריפת פרה ילפא מהזאתה לקמן בפרק בתרא (דף קיג.):

לג' מחנות ומה להלן למזרחה של ירושלים

הדרן עלך מבול יום

למתנה (ביים): בו] בס"י שריפת (הגרייב): בו] ל"ל ופתוח (ביש): בה] כן הנוס" צירוטלמי, לפל הקה"ע והפנ"מ שם כמבו דמים היא נו"ס ול"ל אוכליון ומשקין. וח"ר ורס"ש הגריה בפנים: בם] ודיטמאות (ביש ביום שם ובבייב): ל] ולא מתלא הגר"ה זו בספרים שלנו (בח"ח. ב"מ"ל מולא הבהמה טהורה כדפירשתי שם בפרק גיד הנשה כל"ל (צ"ק). ועי"ש בחולין קב ע"א חוד"ה ור" מאיר. וע" בה"ז: לב] מינת השני נמחק (ב"ש, צ"ק): ללן ל"ל שמחברן (באחים): לד] ל"ל והבצק מלמעלן (צ"ק): לה] נכ"ש נוסף סיומא דמתלי ר"ש ביום בפרק גיד הנשה כל"ל (צ"ק וע" שם):

סיומא דמתלי" ר" דוסא אומר אוכל פרוד אינו מצטרף. וכ"ה במ"ל ובכ"צ וג': לו] ל"ל מי פירות (ב"ש , עב"ץ): לו] נקט דכשאדם לש כו" כל"ל (ב"ש): לח"ל (ב"ש): לח"ל מי פירות (ב"ש , עב"ץ): לו] נקט דכשאדם לש כו" כל"ל (ב"ש): לח"ל (ב"ש): לח"ל (ב"ש): לח"ל מי פירות (ב"ש , עב"ץ): לו] ל"ל מי פירות (ב"ש , עב"ץ): ל"ל"ל (ב"ש): לח"ל מידום ל"ל (ב"ש): ל"ל (ב"ש)